

Evangelí del diumenge de la setmana VI de Pasqua (A): Paràclit

Evangelí i comentari del diumenge de la VI setmana de Pasqua. “Si m’estimeu, guardareu els meus manaments, i jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor”. Qui estima Crist n’observa els manaments. Això habitualment comporta esforç. Déu, però, ens ha donat l’Esperit Sant, la Segona Persona de la Santíssima Trinitat, com a Defensor.

Evangelí (Jn 14, 15-21)

Jesús digué als seus deixebles:

—Si m'estimeu, guardareu els meus manaments, i jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor perquè es quedi amb vosaltres per sempre. Ell és l'Esperit de la veritat, que el món no pot acollir, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo: sou vosaltres qui el coneixeu, perquè habita a casa vostra i estarà dins de vosaltres. No us deixaré pas orfes; torno a vosaltres. D'aquí a poc temps, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia, coneixereu que joestic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. El qui m'estima és el qui té els meus manaments i els guarda; i al qui m'estima, el meu Pare l'estimarà i jo també l'estimaré i em manifestaré a ell.

Comentari

Aquestes paraules ens introdueixen en aquest clima d'intimitat amb què Jesús obria el seu cor als Apòstols durant l'Última Cena. Comença dient quelcom clar i exigent: “Si m'estimeu, guardareu els meus manaments” (v. 15). Déu no és vel·leïtós, ni els seus manaments són pas ocurrències arbitràries per imposar l'autoritat. Ben al contrari, són expressió de l'amor amb què un bon Pare ensenya als fills com captenir-se per ser feliços.

Certament, en algunes situacions resulta costós ajustar-se a allò que Déu mana. De fet, va escriure sant Joan Pau II, “en les discussions sobre els nous i complexos problemes morals, pot semblar com si la moral cristiana fos massa difícil en si mateixa: àrdua per ser compresa i

gairebé impossible de ser practicada. Això és fals perquè —en termes de senzillesa evangèlica— consisteix fonamentalment en el seguiment de Jesucrist, en abandonar-s'hi, deixar-se transformar per la seva gràcia i ser renovats per la seva misericòrdia (...). El seguiment de Crist aclarirà progressivament les característiques de l'autèntica moralitat cristiana i donarà alhora la força vital per a la seva realització. (...) Qui estima Crist n'observa els manaments”[1].

La justa correspondència a l'amor que rebem de Déu reclama deixar-se estimar, i això consisteix a servir fidelment tot allò que ha manat. Així ho diu Jesús confidencialment als deixebles: “El qui m'estima és el qui té els meus manaments i els guarda” (v. 21).

Jesús és conscient de l'esforç que suposa guardar els seus manaments i ens assegura que comptarem amb

una ajuda inestimable: “Jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor (Paràclit) perquè es quedi amb vosaltres per sempre” (v. 16). La paraula Paràclit ve del grec *parakletós*, un terme que significa un cridat al costat per ajudar: un consolador, defensor o advocat. És algú convidat a caminar amb nosaltres, que ens acompanya, ens adverteix dels obstacles, ens defensa i, alhora, ens va parlant suaument, confortant, suggerint, animant... El Paràclit és un company fidel i inseparable.

Jesús mateix no deixarà mai de ser el nostre *parakletós*, com ho va prometre als deixebles: “No us deixaré pas orfes; torno a vosaltres” (v. 18). A més, promet “un altre Defensor perquè es quedi amb vosaltres per sempre” (v. 16). Es refereix a l'Esperit Sant. Benet XVI explicava: “El primer Paràclit és el Fill encarnat, que va venir per

defensar l'home de l'acusador per antonomàsia, que és Satanàs. En el moment que el Crist, complerta la seva missió, torna al Pare, el Pare envia l'Esperit com a Defensor i Consolador, perquè romangui per sempre amb els creients, habitant-hi dins. Així, entre Déu Pare i els deixebles s'entaula, gràcies a la mediació del Fill i de l'Esperit Sant, una relació íntima de reciprocitat: *Jo estic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres*, diu Jesús (v. 20)[2].

El Papa Francesc diu que “meditant aquestes paraules de Jesús, nosaltres percebem avui ser el Poble de Déu en comunió amb el Pare i amb Jesús mitjançant l'Esperit Sant. (...) El Senyor avui ens crida a correspondre generosament a la crida evangèlica, a l'amor, posant Déu al centre de la nostra vida i dedicant-nos al servei dels germans, especialment als més necessitats de suport i consol”[3].

---

[1] Sant Joan Pau II, Enc. *Veritatis splendor*, n. 119.

[2] Benet XVI, *Homilia*, 27 abril de 2008.

[3] Francesc, *Regina coeli*, 21 de maig de 2017.

Francisco Varo

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-vi-de-pasqua-
a-paraclit/](https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-vi-de-pasqua-a-paraclit/) (07/04/2026)